

Text translation (Catalan - English)

Written by Sabina Mérida Entrocassi

M'agrada la idea de que internet sigui només “a bunch of cables deep in the ocean”. D'alguna manera estranya i poc lògica, em retorna una mica el poder que crec que algú m'ha pres sense jo adonar-me'n. Com quan acceptem cookies sense saber què són o entrenem algoritmes sense adonar-nos utilitzant filtres d'instagram.

I like the idea that the internet is just a bunch of cables deep in the ocean. In a strange and illogical way, it gives me back a little bit of power that I think someone took from me without me realising it. Like when we accept cookies without knowing what they are or train algorithms without realising it by using instagram filters.

M'agrada aquesta idea perquè em fa imaginar-me un munt de cables arplegats de qualsevol manera al fons de l'oceà. Moguts per la marea i sent mossegat per diversos animals. Al meu cap aquests cables es troben al fons fons. Al fons de veritat. Allà on cap camera ni cap humà ha aconseguit arribar encara, i des d'on els éssers més desconeguts habiten (i co-habiten amb nosaltres), retornant a la nostra realitat disfressats de monstres a les pel·lícules de ciència ficció. Però jo mai he estat un exemple de persona científica, no sóc el millor referent a la hora de pensar en com això és de veritat, i si he de ser sincera no crec que vulgui ser-ho.

I like this idea because I imagine a bunch of cables wrapped carelessly at the bottom of the ocean. Moved by the tide and being bitten by various animals. In my head these cables are at the bottom, bottom. On the deepest depths. Where no camera or human has yet managed to reach, and where the most unknown beings inhabit (and co-inhabit with us), returning to our reality disguised as monsters in science fiction movies. But I've never been much of a scientific person. I'm not the best example when thinking about how things really are, and if I have to be honest I don't think I want to be.

Per aquest mateix motiu si penso en si em sento connectada amb la resta de persones del planeta - quan el meu cos es res més que llum i viatjo a la velocitat d'aquesta - si per alguna casualitat acabo sortint reflexada a una de les seves pantalles... Vull pensar, que durant aquest intercanvi - on la meva corporealitat s'esvaeix i només queda la llum -, es possible que la interacció restant de la suma de la nostra energia, connecti d'una manera que jo encara desconeixia.

Que les vores dels cossos brillants que podem veure amb els nostres ulls, es toquin, creant d'aquesta manera boniques espurnes de diversos colors, que s'ajunten i es miren i es reconeixen. I saben que les persones a les que està representant, es busquen. I es busquen perquè s'enyoren. O perquè es volen. O perquè es troben. Es troben volguent o sense voler-ho, però durant aquell breu o llarg moment, està al mateix "lloc", en alguna videotrucada.

For this same reason, if I think whether I feel connected to other people on the planet - when my body is nothing more than light and I travel at it's speed - if by any chance I end up reflected on their screen... Maybe during this exchange - where my corporeality fades and only light exists -, the remaining interaction of the sum of our energy connects in a way I was still unaware of.

Letting the edges of the bright bodies we see with our eyes, touch. And this way, creating beautiful sparks of multiple colours: that come together, look, and recognise each other. And they know that the people they represent, are looking for one other. And they do so, because they miss one another. Or because they want one another. Or because they run into each other. Willingly or by accident, during that brief or long moment, they are in the same "place", in a random video call.

Potser els nostres cossos - quan està representant en forma de data, és a dir amb aquesta seqüència de zeros i uns - quan arriben a un altre lloc i es tornen a transformar: aquest cop en forma d'imatge; han canviat durant el viatge, i ara dintre nostre queden les restes d'aquesta transformació.

Com petites espurnes de llum que han aparegut del no res, i ara s'estàn movent dins nostre dient- nos secrets. Secrets perquè no els sabem entendre encara, i estem encara imaginant-nos o estudiant què ha pogut passar. Suposo que aquest és el millor moment per fer-ho, ara que el món físic sembla que estigui tan en pausa, tan apagat i confós. I ara els nostres cossos, sense materia i viatjant rapidíssim, són els únics que aconsegueixen tocar-se.

Perhaps our bodies - when they are represented in the form of data, so in a sequence of zeros and ones - when reaching this other place and being transformed again - this time in the form of an image - have changed during the journey. And now, inside us, we find the remnants of this transformation.

Like little sparks of light that have appeared out of nowhere, and are now moving inside telling us secrets. Secrets because we don't know how to understand them yet, and we're still imagining or studying what might have happened. I guess this is the best time to do it, now that the physical world seems to be so on pause, so odd and confusing. And now, our bodies without matter and traveling very fast are the only ones that manage to touch.